

(2), аутономне области (1) и аутономних округа (10). У складу са раније извршеним променама у организацији совјетске власти, овај руски Устав успоставља јаку председничку власт и према парламенту (пре свега Думи), али и према влади, с тим да његову јаку позицију обезбеђује и то што је командант оружаних снага. У односу на Савезну скупштину (двodomно тело), председник Русије расписује изборе за Думу (доћи дом) и распушта је у случајевима утврђеним уставом. У законодавству председник располаже законодавном иницијативом, правом проглашавања закона и правом да се обраћа посланицима (једном годишње) о стању у земљи, а предлаже Думи и кандидате за судије и друге функционере које она бира. Према влади председник Русије има то овлашћење да именује њеног председника по процедури која гарантује да ће се испоштовати воља председника у избору кандидата за ову функцију. То је решење које више нагиње јакој председничкој власти, али у односу владе према Думи су очигледни елементи парламентарног режима. Тако влада мора да ужива поверење Думе јер у супротном јој престаје мандат (поред оставке кабинета) изгласавањем неповерења по поступку у коме мора за то да се изјасни већина од укупног броја посланика. Значајну пажњу Устав посвећује и судској власти, судовима, где поред редовних судова на челу са Врховним судом помиње и Врховни арбитражни суд Русије и Уставни суд. Овај Устав прекида са социјалистичком праксом непоштовања људских права и слобода и проглашава да су она неотуђива (лична, политичка, социјално-економска и културна), при чему је уочљива намера да се ојачају правна средства и механизми њихове заштите како би била и реално остварљива и ефективна.

И у осталим социјалистичким државама пренос власти с комуниста на некомунисте је извршен мирно, без проливања крви, осим у Румунији где је после бурних али кратких уличних немира ухапшен, на брзину осуђен и погубљен диктатор Николае Чаушеску (заједно са супругом), а нова демократска власт се утврдила након парламентарних и председничких избора, при чему су све ове промене санкционисане и новим Уставом Румуније од 1991. И у Бугарској су промене извршене мирно, истина, уз суђење диктатору Тодору Живкову који је био оличење свих прошлих зала, да би доношење новог Устава од 1991. означило дефинитиван раскид с комунизмом и диктаторском прошлошћу. Њиме је Бугарска кренула путем приватизације и преласка на тржишну привреду а у сфери политичког система се окренула демократији, поштовању законитости, подели власти, гарантовању народне суверености, политичког плурализма и права и слобода